

Дмитриј Медведев и Ангела Меркел у Јекатаринбургу (место где је озваничен БРИК) договорише се да се сарадња Русије и Немачке подигне на највиши ниво (уз продају седамнаест Сименсових композиција супер брзих возова). То не траје од јуче. Путин је на свом одличном немачком почео то да гради пре више година. У међувремену не само да је страх од руске оружане силе престао, већ се она може доживљавати као нови заштитник. Руска територија представља природан мост ка апсолутно највећем немачком купцу – Кини! Успут, на том мосту налази се небројано много ресурса потребних за производњу немачке супер-индустрије, а богами, и неколико десетина милиона радника толико потребних Немачкој да их не би више увозила, јер је Меркелова рекла да мултиетничка Немачка једноставно није заживела.

Саркози, други најважнији (сада млађи) члан ЕУ, у Довилу се прикључио друштву и додао дискусији сад већ чувену реченицу „Русија нам је важнија од НАТО“ (читај САД).

Саркози, други најважнији (сада млађи) члан ЕУ, у Довилу се прикључио друштву и додао дискусији сад већ чувену реченицу „Русија нам је важнија од НАТО“ (читај САД). Европа од Ламанша до Владивостока (и поготово до Пекинга и Њу Делхија) почиње да постаје стварност, и највећи до граница маште, природни потенцијал за развој свих земаља на том простору. Немачки стогодишњи „Пут на исток“ сада је отворен (миран и подржан) баш од Русије, негдашњег главног противника. Шта да ради 1700 америчких поморских база (колико кошта њихово одржавање) по свету кад ће највећа светска трговина пре свега енергентима ићи копненим путем?

За то време бивши државни секретар САД Лоренс Иглбергер у разговору за „Глас Америке“ 19. октобра 2010. изјавио је да је признавање „Косова“ било историска грешка. Та чињеница је показала како Америка прави страшне грешке по свету и при томе доводи свој народ у ситуацију да због тога испашта (економска криза), а неке друге земље, поготово Кина, имају могућност да се наметну као нови светски лидери. Он је препоручио садашњем вођству земље да се привремено повуче са глобалне сцене,

поново оснажи своју привреду и потом опет покуша да се наметне као светски лидер. Лепа препорука, али тешко остварива јер се нова светска маршрута јасно разазнаје и Америка ће у догледно време бити други, па потом и трећи (или можда четврти) светски глобални играч.

До пре две године постпетооктобарска Србија и њене ДОС вође нису имали алтернативу у вођењу спољне политике. Онда је одједном посаветовани (од кога?) председник Тадић (са Дачићем испод пазуха) почео да тражи нове стубове наше спољне политике.

До пре две године постпетооктобарска Србија и њене ДОС вође нису имали алтернативу у вођењу спољне политике. Евроатлантске интеграције биле су питање живота или смрти наше државе, по њиховом тумачењу. Онда је одједном посаветовани (од кога?) председник Тадић (са Дачићем испод пазуха) почео да тражи нове стубове наше спољне политике. Поново се појавила Русија, па Кина и на крају Покрет несврстаних. Алтернатива значи постоји. За то време Николић говори да и Србија мора у ЕУ јер је то начин да се развија најбрже што може у складу са улогом коју је ЕУ имала у последњих десетак година. Он наравно не пропушта да каже како је Русија највећи историјски пријатељ и сарадник Србије, а да Србија мора да буде максимално отворена за сарадњу са Кином, Индијом, Бразилом, наравно, Америком и свим осталим пријатељима у свету. Коштуница остаје тврдо на ставовима да ЕУ има алтернативу, пре свега у Русији и њеном посебном интересу да нас заштити поводом КиМ и са својим великим потенцијалом (тржиште, енергенти) помогне привредни развој Србије. Без алтернативе (заштите) остају једино Чеда и Вук. Они као де не виде (нека питају Иглбергера) куда иде америчка политика, и да у периоду који је пред нама (могу да питају Саркозија) предстоје сигурне нове дестинације.

И шта сада? Сваком ко жели да мало (са)гледа (преко границе) јасно је да се новоуспостављени светски поредак гради на економским перспективама развоја држава обједињених ресурсима и тржиштем. Копнени гигант Евроазија сигурно је у оба најбитнија сегмента доминантна на планети. Људски ресурси (а тржиште је само једна компонента) убедљиво су највећи на планети. Нови европски споразум о безбедности који предлаже Русија биће усаглашен са већ постојећим који уважава (не само) и НАТО интересе. Паметном доста да из тога све закључи.

Сваком ко жели да мало (са)гледа (преко границе) јасно је да се новоуспостављени

Јединство супротности

Пише: Милан Пурић
субота, 23 октобар 2010 08:00

светски поредак гради на економским перспективама развоја држава обједињених ресурсима и тржиштем.

А наши политичари имају идеалну прилику да се сагласе да се у ствари у свему слажу (и то кажу народу да се не би свађао међусобно) по питању српских спољно политичких приоритета. Тадић хоће пошто-пото у ЕУ (а можда и даље на запад), Николић хоће и ЕУ и Русију, Кину, Индију, Бразил и сарађује са Америком. Коштуница хоће у Русију и ЕУ, ако може са Ким. И где то они хоће различито ако се већ јасно види да настаје целина која обухвата баш све што они хоће? Шта ће сада и како многобројни *саветници* да ураде? Како да оправдају своје слепило (незнање)? А политичари? Једино се поставља питање ко од њих највештије може Србију да позиционира у новонастајућим структурама и да се тамо најбоље избори за српске економско политичке позиције.